

Leven vol emoties 3

Meedogenloze
emoties

Leven vol emoties 3

Meedogenloze
emoties

Demore Bosman

Schrijver: Demore Bosman
Coverontwerp: Demore Bosman
ISBN: 9789402164718
© <Demore Bosman>

Proloog

'Lief dagboek, hoe kan ik dit ooit goed maken? Ik kan toch niet aan Tobias vertellen dat ik Ryan heb gezoend? Ik kan het hem wel uitleggen, maar riskeer ik daar dan mijn relatie niet mee? Ryan was zo lief voor me, ik keek gewoon door al zijn eerdere fouten heen. Tobias en ik, we hebben een speciale chemie. Ik zet mijn relatie niet op het spel voor Ryan. Hij is toch niet voor niets mijn ex? Waarom voelde het dan zo goed, lief dagboek? Tobias heeft me toen gered, zegt dat dan niets over onze relatie? En dan heb je nog Eva. Ik snap gewoon echt niet waarom ze weer een relatie heeft met Peter. Wat als ze door hem weer het verkeerde pad op gaat. Ik weet niet of ik haar nog een keer kan helpen. Ik vind haar echt heel erg aardig, maar dit gaat me toch echt te ver. Ik ben haar moeder toch zeker niet? Ik krijg trouwens ook geen hoogte meer van Benji. Hij is ineens zo afstandelijk. Koen en Kimberley gedragen zich ook heel vreemd. Sasja en Sam negeren me... Zijn ze soms boos op me? Ik word gek van al die vragen. Ik ben echt blij dat Jim zijn diploma heeft behaald. Hij is nu afgestudeerd aan de opleiding dierenartsassistent. Hij wil nu nog doorstuderen om een echte dierenarts te worden. Wat ben ik blij dat hij nu al een beroepskeuze heeft gemaakt. Ik ben ook benaderd door die musicalscout, Lola Jager. Ze ziet mijn acteertalent zitten en wil dolgraag dat ik in één van haar grote musicals ga spelen! Ik twijfel alleen of ik dat wil... Het lijkt me echt super eng! Wie weet hoeveel mensen daar wel niet komen! We zullen zien. Slaap lekker lief dagboek.'

Er is weer ontzettend veel gebeurd sinds mijn wegloopactie en de wonder boven wonder, goede afloop. Ik weet niet waar ik moet beginnen. Laten we dan maar weer bij het begin beginnen...

1. Van voor af aan

Ik ben echt super blij dat ik weer naar school toe mag. Ik ben immers een maand uit de running geweest. Ik word daarbij hartelijk ontvangen door mijn klasgenoten.

'Goed je weer te zien', zegt Jason.

'Ja, het was saai zonder jou', zegt Nina.

'Echt wel, super saai', zegt Isa. Ik geef ze een knuffel.

'Ik heb jullie ook echt ontzettend gemist.' Na het welkomstritueel, zoek ik mijn vaste stekje op, naast Benji.

'Fijn je weer te zien', zegt hij. Ik geef hem een knuffel.

'Insgelijks.' Onze directeur komt op dat moment net binnen.

'Goedemorgen allemaal. Fijn dat iedereen in goede gezondheid weer terug is.' Hij knipoogt naar me.

'Ik heb goed nieuws voor jullie. Er komt een nieuwe docente. Dat betekent dat jullie vanaf nu een nieuw vak hebben op jullie rooster. Mevrouw Peters, kom maar binnen.' Een blonde vrouw stapt naar binnen. Ze ziet er heel erg jong aan.

'Stel u zelf maar even voor aan de klas.' De blondine gaat voor de klas staan, pakt een krijtje en schrijft haar naam op het bord.

'Hallo, allemaal. Ik ben Sophie Peters. Vanaf vandaag geef ik jullie elke woensdagmiddag een uurtje les over instrumenten.

Gaandeweg zullen jullie op verschillende instrumenten leren spelen. Dit kan altijd van pas komen in jullie latere carrière.' De directeur knikt het verlaat het lokaal. Mevrouw Peters pakt iets uit haar tas en houdt het omhoog.

'Dit is een hele speciale mondharmonica. Iemand enig idee waarom deze zo speciaal is?' De hand van Melissa gaat de lucht in.

'Ik denk dat hij zo speciaal is omdat hij meerdere gaatjes bezit dan een gewone mondharmonica.' Mevrouw Peters knikt.

'Heel goed. Weet je ook waarom dat zo is?' Melissa schudt haar hoofd. Mevrouw Peters kijkt de klas rond. Haar blik blijft hangen bij Koen.

'Jongeman, heb je enig idee waarom deze mondharmonica meer gaatjes heeft dan alle anderen?' Koen staat op en loopt naar haar toe. Hij bestudeert de mondharmonica goed. Als hij klaar is, loopt hij terug naar zijn stoel.

'En?' Mevrouw Peters kijkt hem met grote, nieuwsgierige ogen aan.

'Geen idee.' De klas begint te lachen. Mevrouw Peters legt de mondharmonica lachend op haar bureau.

'Goed dan, dan zal ik het maar vertellen.' Ze gaat op het bureau zitten en kijkt de klas rond.

'Deze mondharmonica heeft meer gaatjes dan gewone mondharmonica's, omdat deze hogere toonhoogtes kan bereiken. Elk gaatje heeft een andere toon en een andere hoogte. Luister maar.' Mevrouw Peters pakt de mondharmonica en begint als een heuse professional op het instrument te spelen. Het is prachtig en ik raak in een soort trance door de prachtige klanken. Het is echt iets om bij weg te dromen.

Na de les is het tijd voor zang, gegeven door mevrouw Jansen. We staan nog maar net voor het lokaal, als meneer van Zanden, de conrector, met een rood hoofd op ons af komt lopen.

'Goedemiddag leerlingen. Ik wilde even komen melden dat mevrouw Jansen zich zojuist ziek heeft gemeld. Daarbij komt dus kijken dat jullie nu vrij zijn. Als jullie zo vriendelijk willen zijn om...' We luisteren niet meer naar de conrector, we zijn veels te blij dat we twee uur eerder vrij zijn. Met zijn allen lopen we luidkeels zingend naar buiten.

'Dit is echt awesome', zegt Benji.

'Ja, echt wel. Ik ga even lekker de stad in, mazzel.' Koen pakt zijn fiets en fietst weg.

'Ik ga even langs mijn tante. Ik zie je morgen.' Ook Benji pakt zijn fiets en fietst weg. Ik weet dat Tobias nog op school zit. Wat zou ik kunnen doen? Ah, ik weet het. Ik pak mijn mobiel en toets het nummer in.

'Hee, met Jasmine.'

'Hoi, wat een verrassing zeg. Ben je al vrij?'

'Ja, twee uur eerder. Heb je zin om een drankje te doen in de stad?'

'Uiteraard. Ik zie je rond twee uur bij het terras. Later.'

'Tot straks.' Ik hang tevreden op en loop naar mijn fiets toe. Ik leg mijn rugzak in het krat, stap op en fiets richting de stad.

Eenmaal in de stad, parkeer ik mijn fiets vlakbij het bankje. Ik loop richting het terras, waar Ryan al op me zit te wachten.

'Hee.' Hij geeft me een kus op mijn wang. Ja, voor degenen die het nog niet weten, Ryan en ik kunnen het weer erg goed met elkaar vinden. Tobias heeft er ook mee ingestemd dat ik Ryan mag blijven zien, dat mag Tobias namelijk ook met Julia.

'Zo, hoe is het met je?'

'Goed. Ik heb af en toe nog wel wat last van mijn arm, maar over het algemeen voel ik me wel oké.' Ryan wenkt ondertussen een ober en bestelt twee thee.

'Hoe is het met jou?' Ryan kijkt me aan.

'Goed, nu ik jou weer zie.' Ik kan het niet helpen, maar er verschijnt een klein glimlachje op mijn gezicht. De ober brengt ons de thee en laat ons een smaakje uitkiezen. Ik dompel het zakje in het warme water. Ryan kijkt naar me.

'Wat?' Hij lacht.

'Niets. Je bent echt mooi in dit licht.'

'Schei toch uit, slijmbal.' Ryan neemt lachend een slok van zijn thee.

'Weet je, mijn gevoelens voor jou zijn onveranderd.' Ik verslik me in mijn thee. Ryan klopt op mijn rug.

'Dankje, het gaat al weer.' Ryan gaat weer zitten en pakt mijn handen vast. Ik weet niet waarom, maar ik sta het toe. En wat ik ook toe sta, is dat Ryan langzaam met zijn gezicht naar het mijne gaat. Zijn lippen raken die van mij. Ik voel dat ik begin te zweven. Als ik mijn ogen open doe, zie ik dat ik Ryan zoen. Ik haal vlug mijn lippen van hem af.

'Eh, sorry. Ik moet gaan.' Ik laat Ryan verbouwereerd achter, terwijl ik vluchtig naar mijn fiets toe loop. Ik stop mijn sleutel in mijn fiets en probeer mijn lach te onderdrukken. Ik beseft niet dat dit de grootste fout is van mijn leven. Maar op dit moment voelt het goed.

Als ik langs het park fiets, zie ik mijn vrienden zitten. Ik herinner me dat Benji onderweg was naar zijn tante en dat Koen naar de stad zou gaan. Ik parkeer mijn fiets tegen een boom en loop naar het clubje toe.

'Hee jongens, alles goed?' Benji staat gehaast op en loopt naar zijn fiets toe.

'Ik moet gaan jongens. Mijn tante wacht op me. Dag.' Benji fietst vlug weg. Ik ga met een frons bij het clubje zitten.

'Wat is er met Benji?' Koen plukt aan een grassprietje.

'Eh, geen idee. Maar ik moet ook gaan. Mijn moeder wacht op me met het eten.' Koen staat op en loopt het park uit. Kimberley, Sam en Sasja kijken elkaar aan, maar zeggen niets.

'Nou ja, waar heeft hij nou weer last van?' Ik kijk mijn vrienden aan.

'Tja, ze hebben het waarschijnlijk druk', zegt Sam, zonder enig oogcontact te maken.

'Ja, druk', zegt Kimberley. Mijn vrienden gedragen zich vreemd, heel erg vreemd.

'Ik moet nog even langs de drogisterij. Ik zie jullie snel weer.'

Kimberley staat op en pakt haar fiets. Ze fietst weg. Ik kijk van Sam naar Sasja.

'Wat is er toch aan de hand?' Sasja en Sam zeggen niets. Ik snap er echt niets van. Wat is er aan de hand. Ik vind dit gedrag echt zo belachelijk. Ik denk dat ik maar naar huis ga. Ik sta op en loop naar mijn fiets toe.

'Lekkere vrienden zijn jullie.' Ik fiets weg. Hoe kan mijn humeur toch zo drastisch veranderen? Ik word echt gek van al die gevoelens. Mijn telefoon gaat. Ik rem af, loop de stoep op en ga op mijn bagagedrager zitten. Ik zie dat Jim me belt.

'Hoi Jim.'

'Hee, zusje lief, ik heb onwijs goed nieuws. Ik ben geslaagd voor mijn opleiding!' Ik slaak een gillette van blijdschap.

'Geweldig! Ik ben zo trots op je!'

'Dankje. Morgenavond is de diploma-uitreiking. Je komt, toch?'

'Natuurlijk kom ik. Ik ga zo naar huis, zie ik je daar?'

'Deal. Tot zo.' Ik stop tevreden mijn mobiel weer in mijn broekzak. Het geluk is weer aan mijn kant.

Eenmaal thuis tref ik mijn ouders in een feeststemming aan. Mijn moeder schenkt net een glas champagne in, als ik de kamer in kom.

'Dag liefje. Wil je ook?' Ik schud mijn hoofd en loop op Jim af.

'Gefeliciteerd. Ik ben echt trots op je.' Ik geef hem een knuffel. Jim lacht en laat me zijn cijferlijst zien.

'Wauw, echt geweldig. Je hebt het goed gedaan.' Jim neemt een slokje van zijn champagne en vertelt honderduit over wat er vanmorgen op school is gebeurd. Ik ben er niet helemaal bij met mijn hoofd. Mijn gedachten gaan uit naar Benji en de anderen. Waarom deden ze zo vreemd? Waarom moesten Benji, Kimberley en Koen zo vlug weg? En dan die zoen... Die aangename zoen... Nee, ik heb een vriendje. Het was niet aangenaam, het was... Ja, het was wel aangenaam. Het was...

'Wat trek je morgenavond aan lieverd?' Ik schrik op uit mijn gedachten.

'Wat zei je mam?'

'Ik vroeg welke kleding je morgen aan wil.'

'Eh, geen idee. Ik kijk wel even.' Ik sta op en wil naar boven lopen, maar ik wordt tegengehouden door Jim.

'Is er iets?'

'Nee, er is niets. Ik ben gewoon heel erg moe.' Jim laat me los. Ik geef hem nog een kus op zijn wang en vertrek naar boven. Eenmaal boven plof ik op mijn bed. Ik staar naar mijn plafond. Waarom ben ik niet blij voor Jim? Waarom feest ik niet mee? Dan gaat mijn telefoon. Het is Eva. Ik neem zuchtend op.

'Met Jasmine?'

'Hee, Jas. Ik wilde jou eerst het goede nieuws vertellen.'

'Welk goed nieuws?' Het is even stil aan de andere kant van de lijn.

'Peter en ik zijn weer samen.' Ik veer overeind.

'Wat? Dat meen je niet.'

'Ja, toch wel. We willen het weer proberen. En nee, we gaan geen gekke dingen doen. Maar ik wilde je dolgraag op de hoogte brengen. Ik wil je bedanken voor je steun de laatste tijd. Ik heb het gevoel dat Peter en ik daardoor veel sterker zijn geworden. Ik moet gaan, hij komt net thuis. Doeg.' Ze hangt op. Oh man, kan deze dag nog erger? Ja, dat kan. Mijn mobiel gaat weer en dit keer is het een privénummer.

'Hallo? Met Jasmine de Ruiters?'

'Hallo Jasmine. Je spreekt met Lola Jager.'

'Bent u Lola Jager? Dé musicalscout?'

'Jazeker, en ik heb goed nieuws voor je.'

'Voor mij?'

'Ik heb je laatst zien spelen in de musical in Egalland. Ik vond jouw manier van spelen zo sterk, dat ik iets in je zie. Wat zou je ervan vinden om een grote rol te krijgen in mijn allernieuwste musical 'reisleider?'' Ik slik. Ik? In een grote musical? Nee, dat lijkt me echt verschrikkelijk! Ik weet niet waarom, maar op dit moment zie ik dat niet zitten.

'Eh, om eerlijk te zijn niet, nee.'

'Maar, waarom niet?'

'Op dit moment gebeurt er even te veel. Ik kan het nu niet aan.'

'Hmm... Ik weet het goed gemaakt, denk er even rustig over na.

Laat het me volgende week weten. Laat deze kans niet aan je voorbij gaan Jasmine, zo'n kans krijg je niet weer.'

'Goed, ik zal er over nadenken.'

'Mooi. Je hebt mijn nummer?'

'Nee.'

'Ik geef hem je even.' Ik noteer haar nummer, bedank haar en hang op. Het is de hoogste tijd voor mijn redmiddel, mijn dagboek.

'Lief dagboek, hoe kan ik dit ooit goedmaken? Ik kan toch niet aan Tobias vertellen dat ik Ryan heb gezoend? Ik kan het hem wel uitleggen, maar riskeer ik daar dan mijn relatie niet mee? Ryan was zo lief voor me, ik keek gewoon door al zijn eerdere fouten heen. Tobias en ik, we hebben een speciale chemie. Ik zet mijn relatie niet op het spel voor Ryan. Hij is toch niet voor niets mijn ex? Waarom voelde het dan zo goed, lief dagboek? Tobias heeft me toen gered, zegt dat dan niets over onze relatie? En dan heb je nog Eva. Ik snap gewoon echt niet waarom ze weer een relatie heeft met Peter. Wat als ze door hem weer het verkeerde pad opgaat. Ik weet niet of ik haar nog een keer kan helpen. Ik vind haar echt heel erg aardig, maar dit gaat me toch echt te ver. Ik ben haar moeder toch zeker niet? Ik krijg trouwens ook geen hoogte meer van Benji. Hij is ineens zo afstandelijk. Koen en Kimberley gedragen zich ook heel vreemd. Sasja en Sam negeren me... Zijn ze soms boos op me? Ik word gek van al die vragen. Ik ben echt blij dat Jim zijn diploma heeft behaald. Hij is nu afgestudeerd aan de opleiding

dierenartsassistent. Hij wil nu nog doorstuderen om een echte dierenarts te worden. Wat ben ik blij dat hij nu al een beroepskeuze heeft gemaakt. Ik ben ook benaderd door die musicalscout, Lola Jager. Ze ziet mijn acteertalent zitten en wil dolgraag dat ik in één van haar grote musicals ga spelen! Ik twijfel alleen of ik dat wil... Het lijkt me echt super eng! Wie weet hoeveel mensen daar wel niet komen! We zullen zien. Slaap lekker lief dagboek.'

Als ik mijn dagboek sluit, bedenk ik me ineens iets. Wat nou als Tobias achter de zoen komt? Wat als hij het me niet vergeeft? Hij mag hier nooit achterkomen, nooit. Wie weet wat voor vreselijke gevolgen dat met zich meebrengt. De deurbel gaat. Ik hoor dat mijn moeder met een jongen praat. Daarna sluit ze de deur en weerklinken er voetstappen op de trap. Er wordt op mijn deur geklopt.

'Binnen.' Tobias opent de deur.

'Tobias! Wat fijn om je te zien!' Ik wil hem een knuffel geven, maar hij slaat hem af.

'Is er iets?' Hij gaat op mijn bed zitten.

'We moeten even praten.' Ik ga naast hem zitten.

'Wat is er? Je klinkt bezorgd.' Tobias staat op en loopt naar mijn raam toe.

'Belooft je me dat je eerlijk bent?' Ik knik.

'Natuurlijk, dat belooft ik. Vertel je me nu eindelijk wat er is?' Tobias gaat voor me staan.

'Heb je gezoend met Ryan?' Mijn mond valt open. Hoe weet hij dat? Kan hij soms gedachten lezen? Ik kijk hem zwijgend aan.

'Nou? Is het waar, ja of nee?'

'Waar... Waar heb je dat vandaan?'

'Dat doet er niet toe. Ik wil alleen maar weten of het waar is.'

'Voor mij doet het er wel toe. Van wie heb je dit?' Tobias loopt onrustig heen en weer.

'Is het waar, ja of nee?' Tobias kijkt me boos aan.

'Ja, ja het is waar. Maar laat het me uitleggen.' Tobias loopt naar de deur toe, kijkt achterom en laat de meest pijnlijke woorden ooit over zijn lippen rollen.

'Het is uit!' En na die woorden, sluit hij mijn deur.

2. Weglopend verdriet

Het is uit... Het is gewoon uit... Hij heeft het gewoon glashard uitgemaakt, zonder naar mijn kant van het verhaal te luisteren. Van wie weet hij dit? Is dat de reden waarom mijn vrienden zo doen? Weten zij het ook? Heeft Ryan soms lopen klikken? Ik word gek van al die vragen. Ik bel Ryan op, maar ik krijg zijn voicemail.

'Ryan, je wordt bedankt. Door jou is het uit met Tobias. Waarom heb je geklikt? Waarom doe je me dit aan? Ik dacht dat we vrienden waren.' Als ik net heb opgehangen, gaat mijn telefoon. Een onbekend nummer, wie is dat nu weer?

'Ja, wat moet je?'

'Hee, Jasmienne pientje. Ken je me nog?' Die stem...

'Kiki?'

'Ja, de enige echte. Luister, je hebt zo goed geprobeerd je zoentje verborgen te houden. Het is alleen jammer dat dat filmpje al bijna duizend keer bekeken is op MusicTube. Je bent alles kwijt, Jasmientje. Je vriendje, je vrienden en nu ook nog je ex. Tja, dat krijg je ervan. Geniet van je eenzaamheid.' Ze hangt op. Ik zit verstijft op mijn bed. Met mijn gedachten op nul loop ik naar mijn laptop toe. Ik log in op MusicTube en zie daar tot mijn grote schrik dat de zoen is gefilmd. Het is inmiddels al meer dan tweeduizend keer bekeken. Hebben al die mensen soms geen leven? Is het leuk om te zien hoe een voorbijganger iemands leven kapot maakt? Is dat serieus leuk? Ik druk op de spam knop, in de hoop dat daarmee het filmpje wordt gewist. Het helpt niet, het filmpje is al geüpload. Ik ben bang dat dit filmpje me de rest van mijn leven gaat achtervolgen...

De volgende ochtend heb ik verschrikkelijke hoofdpijn. Eigenlijk ben ik daar wel blij mee, want ik heb nu een goede reden om niet naar school te gaan. Maar aan de andere kant, ben ik dan geen lafaard? Nee, absoluut niet. Ik heb geen zin in gedoe van klasgenoten. Ik wil gewoon thuis blijven en nadenken. Nadenken over hoe ik dit ooit goed ga maken met Tobias. Hij weet toch wel dat hij de ware is? Waarom vertrouwt hij me niet? Waarom wil hij mijn verhaal niet horen? Hij heeft vast zijn oordeel al klaar, want

anders had hij wel naar me geluisterd. Mijn moeder klopt op mijn deur.

'Liefje, mag ik binnenkomen?'

'Nee, ik ben ziek.' Mijn moeder opent de deur.

'Liefje, wat is er aan de hand? Al sinds gisteravond doe je vreemd.'
Mijn moeder gaat op mijn bed zitten.

'Er is niets mam. Laat me nu maar.' Ik draai mijn rug naar haar toe.

'Goed, maar als er iets is, bel me dan.' Mijn moeder wrijft over mijn rug en loopt weer naar beneden. Ik pak mijn mobiel en zie dat ik drie gemiste oproepen heb, van Ryan. Ik heb geen zin in zijn stem, ik wil hem niet horen. Ik weet wel dat hij het niet gedaan heeft, maar ik heb gewoon geen zin in een excuus. Hoe zal het met Tobias zijn? En met Betsie? Misschien haat Betsie me wel... Straks wil ze me nooit meer zien... Dat mag niet gebeuren. Ik moet haar het echte verhaal vertellen, voor het te laat is...

Ik zit met mijn mobiel in mijn handen aan mijn bureau. Ik twijfel heel erg aan het feit of ze me wel wilt spreken. Wie weet is ze net zo kwaad als Tobias. Maar, wie niet waagt, wie niet wint. Ik toets haar nummer in en zet hem op de speaker. De telefoon gaat tien keer over voor Betsie hem opneemt.

'Met Betsie Jonzema?'

'Betsie? Met Jasmine.' Tut tut tut. Betsie heeft opgehangen. Ze heeft gewoon de hoorn erop gegooid. Pats, boem, verbinding verbroken. Oké, dit gaat dus niet werken. Tobias is kwaad, Betsie is kwaad, mijn vrienden zijn kwaad en Ryan voelt zich vast schuldig. Weet je wat ik ga doen? Ik ga ervandoor. Ja, dat ga ik doen.

Niemand mag me nog, dus dat lijkt me het beste. Ik pak mijn rugzak onder mijn bed vandaan en prop er wat kleding in. Ik sluip de trap af en kijk of er nog iemand thuis is. Ik loop vlug naar de koelkast toe, stop wat eten en drinken in mijn tas en ga op zoek naar onze spaarpot. Het is onze huishoudpot, maar ik heb geld nodig. Ik schrijf wel een briefje. Ik pak de gehele inhoud, geen idee hoeveel het is. Ik pak een pen en pak het notitieblokje van mijn moeder. Daar scheur ik een papiertje uit.

'Lieve familie, ik zie het niet meer zitten om...' Nee, dat is geen goed begin.

'Hoi allemaal. Er is veel gebeurd sinds dat filmpje. Dat is de reden dat ik...' Nee, ook niet goed. Misschien weten ze daar wel helemaal niets van af.

'Lieve pap, mam en Jim. Er is sinds gisteren onwijs veel gebeurd. Ryan en ik hebben gezoend, Kiki heeft dat gefilmd en op MusicTube gezet, Tobias heeft het gezien en het uitgemaakt en mijn vrienden zijn ook woest op me. Op dit moment weet ik niet wat ik moet. Ik heb besloten een tijdje weg te gaan. Maak je geen zorgen, ik heb genoeg kleding, voedsel en geld mee. Ik kom snel terug, dat beloof ik. Ik denk dat ik me even een tijdje terug trek, om na te denken. Ga me niet zoeken, ik kom wel weer terug. Ik ga in ieder geval een dagje naar Krolabi, maar ik weet niet wanneer. Ik zorg ervoor dat mijn studie er niet onder gaat leiden. Ik kom snel terug. Liefs, Jasmine.' Ik leg het briefje op het aanrecht, pak mijn mobiel, hang mijn rugzak op mijn rug en trek de deur achter me dicht.

Ik loop naar het treinstation toe. Daar kijk ik op de borden. Ik kom niet zo vaak op het station, dus ik moet even goed kijken welke trein er richting Krolabi vertrekt. Ik voel ineens een hand op mijn schouder. Ik draai me om en zie een lachende Eva voor mijn neus staan.

'Hee, waar gaat je reis heen?' Ik kijk om me heen, maar zie verder geen bekenden.

'Ik ga een tijdje weg.'

'Waarom?' Eva kijkt me bezorgd aan.

'Laat maar. Er is gewoon heel veel gebeurd. Ik moet hier gewoon even weg.' Ze geeft me een knuffel.

'Laat me met je meegaan. Ik kan je toch niet alleen laten gaan?' Ik weet het niet, moet ik haar vertrouwen? Kan ik met haar op reis gaan? Ik wil niet alleen, maar met haar...

'Goed dan.' Ze geeft me een dikke knuffel.

'Waar gaan we eigenlijk heen?'

'Ik ben onderweg naar Krolabi. Waar wilde je eigenlijk naartoe gaan?'

'Ik was onderweg naar Peter, maar eerlijk gezegd klinkt dit avontuur veel leuker.' Ik glimlach en loop naar de incheck automaat.